

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 2, kluczowe fragmenty i obrazy Kościoła

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 2, Key Passages and Pictures of the Church.

Kontynuujemy nasze wykłady na temat Doctrine of the Church i prosimy Boga o pomoc.

Łaskawy Ojcze, dziękujemy Ci za to, że nas kochasz, za to, że posłałeś swojego Syna, aby został naszym Zbawicielem, za to, że posłałeś Ducha Świętego do naszych serc, wołając: Ojcze, Ojcze, za przyjęcie nas do Twojej rodziny. Błogosław nam, modlimy się. Pomóż nam uczyć się i być oddanymi Twojemu ludowi, ludowi Bożemu, o którego prosimy w imieniu Jezusa. Amen.

Przeprowadziliśmy krótki przegląd biblijnej historii, umieszczając lud Boży w tym kontekście. Zaczęliśmy przyglądać się kluczowym fragmentom, badając fragmenty ze Starego Testamentu.

Teraz przechodzimy do kluczowych fragmentów Nowego Testamentu, podkreślających lud Boży. W Ewangelii Mateusza od piątej do siódmej, Kazaniu na Górze. Tutaj Jezus przedstawia swoją wizję nowej wspólnoty królestwa.

W Błogosławieństwach Kazania Jezus reorientuje wartości swojej wspólnoty. Jego lud ma być napędzany nie bogactwem, władzą, honorem czy wygodą, ale wiarą, nadzieją i miłością. Jezus zaczyna od ogłoszenia błogosławieństw Bożych dla wspólnoty swojego królestwa.

Mateusza pięć, trzy do dwunastu w Błogosławieństwach. Jezus wyraża te błogosławieństwa w pewien sposób. Po pierwsze, ogłaszając błogosławionymi tych, którzy są naznaczeni szczególnymi cechami, ubogich w duchu, tych, którzy płaczą, cichych, tych, którzy łakną i pragną sprawiedliwości, miłosiernych, czystego serca, czyniących pokój i prześladowanych dla sprawiedliwości.

Jezus łączy tutaj błogosławieństwo Boże, wspólnotę Jego królestwa i prawdziwą duchowość. Ludzie Jezusa żyją duchowo naznaczeni, duchowość, ludzie Jezusa żyją duchowością naznaczoną zależnością od Boga, tęsknotą za pokutą, pokorą, pragnieniem prawdziwej prawości, uczciwością, pojednaniem z innymi i prześladowaniem za wierne naśladowanie Chrystusa. Następnie Jezus opowiada o samych błogosławieństwach.

Ich jest królestwo niebieskie, oni będą pocieszeni, oni odziedziczą ziemię, oni będą nasyceni, oni otrzymają miłosierdzie, oni zobaczą Boga, oni będą nazwani synami Bożymi, a ich jest królestwo niebieskie. Pierwsze i ostatnie Błogosławieństwa kończą się tym samym nadrzędnym błogosławieństwem; ich jest królestwo niebieskie. Sześć Błogosławieństw w środku odnosi się do przyszłych błogosławieństw.

Zauważ, że nadchodzące shall be, shall be, przyszłe błogosławieństwa. Oczywiście, istnieje poczucie, że błogosławieństwa są teraz, ale przede wszystkim, jeszcze ich nie ma; są przyszłością. Bóg błogosławi ludzi Jezusa, którzy są błogosławieni dla naszej społeczności królestwa teraz.

Ich jest królestwo niebieskie, które czeka na pełniejszy ostateczny pokaz królestwa, będzie, wielokrotnie. John Stott dobrze to ujmując, cytując: błogosławieństwo wypowiedziane jest chwalebnie wszechstronnym błogosławieństwem panowania Boga, skosztowanym teraz i dopełnionym później, w tym dziedziczenie ziemi i nieba, pocieszenie, zadowolenie i miłosierdzie, wizja i synostwo Boga. Stott, przesłanie Kazania na Górze.

Biblia mówi dziś. Reszta Kazania na Górze rozszerza wizję Jezusa dotyczącą wspólnoty królestwa. W Ewangelii Mateusza 5, 17-48 Jezus wzywa swój lud do holistycznej świętości, podkreślając, że prawdziwa prawość jest prześląknięta słowem, wewnętrzną i zewnętrzną.

W Ewangelii Mateusza 6:1-18 Jezus wzywa do prawdziwego uwielbienia, podkreślając, że Bóg, a nie inni lub my sami, ma być jedynym odbiorcą uwielbienia. Używając przykładów trzech duchowych dyscyplin, dawania, modlitwy i postu, z których trzech dyscyplin faryzeusze byli dumni? I że życie całym życiem w świetle królestwa Bożego jest centralnym punktem modlitwy o królestwo. W Ewangelii Mateusza 6, 19-34 Jezus przedstawia wartości królestwa, przeciwstawiając ziemskie skarby znaczeniu królestwa.

W Ewangelii Mateusza 7 Jezus skupia się na centralnej roli hojnej miłości, obalając osądzanie i promując złotą zasadę: Postępuj wobec innych tak, jak chciałbyś, aby oni postępowali wobec ciebie. Po drodze Jezus wyjaśnia, co oznacza bycie jego uczniem.

Społeczność Jezusa posiada prawdziwą prawość i żyje prawdziwą duchowością, która jest naznaczona charakterem królestwa, holistyczną świętością, autentycznym uwielbieniem, wartościami królestwa i hojną miłością. Można by oczekiwać, że społeczność tak entuzjastycznie nastawiona do przyjścia Mesjasza i oddana życiu takiej duchowości będzie skupiona na sobie i oddzielona od reszty społeczeństwa. Jezus jednak przeplata duchowość i misję swojego ludu.

Rzeczywiście, duchowość napędza misję. Uczniostwo i misja są nierozzerwalnie związane z wczesną chrześcijańską misją Eckharta Schnabela, Jezus i Dwunastu.

Uczniowie Jezusa są powołani i posłani, powołani, aby podążać drogą królestwa i posłani, aby wzywać innych do czynienia tego samego.

Nieodłącznie misyjna natura jego wspólnoty królestwa jest uderzająca, gdy wzywa ją, by była solą ziemi, Mateusz 5:13, i światłem świata, werset 14. Obrazy te opierają się na Błogosławieństwach, w których Jezus łączy królestwo Boże nie z ludzką siłą i honorem, ale z duchowym ubóstwem, żałobą, łagodnością, głodem, miłosierdziem, pokojem i prześladowaniem. Podstawą tych obrazów jest odrębność jako świętej wspólnoty królestwa, wersety od 3 do 12.

Świat jest w rozpadzie, a ludzie Jezusa są solą. Świat jest w ciemności, a ludzie Jezusa są światłem. Oba obrazy nie tylko zakładają odrębność królestwa, ale także wyjaśniają misję społeczności świętego życia i świadectwa ewangelii.

Mateusza 16:16-19. Słynne Przymierze Lozańskie, gdzie ewangelicy z całego świata zgodzili się co do pewnych ważnych zasad ewangelizacji i misji, zawiera to oświadczenie. Potwierdzamy, że Bóg wzywa cały kościół, aby zaniósł całą ewangelię całemu światu, dlatego jesteśmy zdecydowani głosić ją wiernie, pilnie i ofiarnie, aż On przyjdzie — Manifest Manila, strona internetowa Ruchu Lozańskiego.

Ewangelia Mateusza 16:16-19 słynie z nauczania o Jezusie i kościele. Jezus poprosił uczniów, aby powiedzieli mu, kim ludzie go uważają. Ich odpowiedzi obejmowały Jana Chrzciciela, zmartwychwstałego; Eliasza, przepowiedzianego w Starym Testamencie, Malachiasza 4:5; i Jeremiasza lub innego proroka, Ewangelia Mateusza 16:14. Następnie Jezus zapytał ich jako grupę, kim oni go uważają.

Szymon Piotr, który często pełni rolę przywódcy, odpowiada za nich. Ty jesteś Mesjaszem, synem Boga żywego, Mateusz 16,16. Jezus mówi, że Piotr nie mówi z ludzką mądrością, ale z boską. Ojciec Jezusa w niebie objawił tożsamość Jezusa Piotrowi, werset 17.

Dopiero po zmartwychwstaniu Jezusa i Jego ukazaniu się uczniom w pełni rozumieją te słowa. Jezus gra słów między Piotrem a Skatą i oświadcza, że Piotr będzie kluczowym liderem w budowaniu kościoła Jezusa. DA Carson jest spostrzegawczy.

Gdyby nie protestanckie reakcje na skrajne interpretacje rzymskokatolickie, wątpliwe jest, czy wielu uważałoby Rocka za cokolwiek lub kogokolwiek innego niż Piotra. Komentarz Mateusza, komentarz Carsona do Mateusza w serii Expositors Bible Commentary. Jest on umieszczony z komentarzami do Marka i Łukasza, stąd synoptycy.

Zgadzam się z Carsonem. Często pomija się sedno roszczenia Jezusa. Jest to, cytuję, zbuduję mój kościół, blisko cytuję, werset 18.

To zdumiewająca deklaracja w świetle faktu, że Izrael jest ludem Jahwe. Tutaj Jezus potwierdza się jako Pan i Mesjasz, ten, który zbudował mesjańską społeczność i Pan swojego ludu. Ten lud przymierza Boga będzie ludem Jezusa.

Podobnie jak Piotr, uznają, że Jezus jest Chrystusem, Synem Bożym. Bramy Hadesu to starotestamentowe wyrażenie odnoszące się do śmierci. Hiob 17:16, Psalm 9:13, Izajasz 38:10.

Bramy piekielne nie przemogą kościoła, który zbuduje Jezus. Bramy piekielne to starotestamentowy obraz śmierci. Hiob 17:16, Psalm 9:13, Izajasz 38:10.

Pomimo faktu, że jest w stanie wojny, kościół Jezusa nie umrze. Z powodu tego, kim jest i co osiągnie, jego kościół odniesie zwycięstwo nad swoimi wrogami, w tym nad arcywrogiem, śmiercią. Jezus daje Piotrowi i innym uczniom klucze do królestwa niebieskiego, to znaczy możliwość wpuszczenia lub odmowy wstępu do niego, Mateusz 16:19.

Głosząc ewangelię, uczniowie zaproszą wierzących do królestwa Bożego i wykluczą z niego niewierzących. Ich działania na ziemi będą odzwierciedlać wcześniejsze działania Boga w niebie. Bóg użyje ich i ich rosnącego zrozumienia tożsamości Jezusa, aby rozszerzyć swoje królestwo poprzez głoszenie ewangelii.

Zauważ, jak Jezus mówi tutaj o kościele zarówno w kategoriach uniwersalnych, jak i lokalnych. Ostateczne zwycięstwo kościoła wskazuje na pewien rodzaj uniwersalnego kościoła, który przetrwa próbę czasu, podczas gdy głoszenie ewangelii i klucze wskazują na konkretną, widoczną grupę ludzi. Dzieje Apostolskie 2:37-47.

Teraz, gdy Żydzi, którzy przybyli do Jerozolimy na żydowskie święto Pięćdziesiątnicy, usłyszeli kazanie Piotra, który głosił, że Jezus jest Panem i Chrystusem, i mówił, że Żydzi go ukrzyżowali, teraz, gdy to usłyszeli, byli poruszeni do głębi i powiedzieli Piotrowi i pozostałym apostołom, braciom, współŻydom, co mamy czynić? Piotr powiedział do nich: Upamiętajcie się i niech każdy z was ochrzci się w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego dla obietnic dla was i dla dzieci waszych, i dla wszystkich, którzy są daleko, dla wszystkich, których Pan, Bóg nasz, powoła do siebie. I wieloma innymi słowami dał świadectwo i nadal ich napominał, mówiąc: Ratujcie się z tego przewrotnego pokolenia. Ci więc, którzy przyjęli słowo, zostali ochrzczeni, a przyłączyło się owego dnia około trzech tysięcy dusz.

I trwali w nauce apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwach. I lęk ogarniał każdą duszę, a wiele cudów i znaków czynili apostołowie. A wszyscy, którzy uwierzyli, byli razem i mieli wszystko wspólne.

Sprzedawali swoje dobra i dobytek i rozdzielali dochód wszystkim według potrzeb. Dzień po dniu uczęszczali razem do świątyni i łamali chleb w swoich domach. Przyjmowali swój pokarm z radosnym i szczodrym sercem, chwalcąc Boga i ciesząc się łaską u całego ludu. A Pan dodawał do ich liczby każdego dnia tych, którzy byli zbawieni.

W dniu Pięćdziesiątnicy apostoł Piotr głosi, że jego słuchacze odrzucili i ukrzyżowali Jezusa. Ale Bóg wskrzesił ukrzyżowanego Jezusa z martwych i wywyższył go na swoją prawicę, publicznie ogłaszając go Panem w Chrystusie, Dzieje Apostolskie 2:36. Te słowa przekonują tych, którzy słyszą o ich grzechach. Te słowa przekonują tych, którzy słyszą o ich grzechach.

I pytają apostołów, jak powinni odpowiedzieć. Piotr namawia ich, aby odwrócili się od swoich grzechów i zostali ochrzczeni, Dzieje Apostolskie 2:38. Wyjaśnia, że ewangelia jest dla jego słuchaczy, ich dzieci i dla wszystkich, którzy są daleko, ilu Pan, Bóg nasz, powoła. To cytat.

Werset 39, 3000 osób wierzy w ewangelię i zostaje ochrzczonych. W wersecie 41 Łukasz podsumowuje działania, w które angażują się razem jako kościół. Cytat, poświęcili się nauczaniu apostołów i społeczności łamania chleba i modlitw.

Wierzący poświęcają się nauce apostołów, sercu życia kościelnego. Chrześcijanie angażują się w życie innych, jako że ich społeczność z Ojcem i Synem, 1 Jana 1:3. Ponieważ ich społeczność z Ojcem i Synem, 1 Jana 1:3, skutkuje społecznością ze sobą nawzajem, w tym dzieleniu się dobrami materialnymi, Dzieje Apostolskie 2:44-45. Cechą wczesnego kościoła jest to, że nie jest to nakazane ludziom Bożym; jest to dobrowolne. Czy to oznacza, że musimy to robić? Oczywiście, że nie, jest to dobrowolne.

Czy to oznacza, że nigdy nie mógłby być przestrzegany nigdzie przez kogokolwiek innego? Nie, to nie oznacza, że jest to możliwe. W pewnych kontekstach Pan by prowadził, ale na pewno nie jest to komunizm, mój Boże. Wczesny kościół zobowiązał się do łamania chleba, werset 42, który odnosi się albo do wspólnego spożywania posiłków, albo do Wieczerzy Pańskiej.

Z pewnością dzielą się posiłkami; werset 46, Dzieje Apostolskie 20 i werset 7 odnoszą się do obchodzenia Wieczerzy Pańskiej podczas niedzielного nabożeństwa. Dlatego też uważam, że chodzi tu również o Wieczerzę Pańską. Ponadto wierzący poświęcają się modlitwie, która jest cenną częścią ich wspólnego życia.

Wczesny kościół charakteryzuje się spotkaniami i wspólnym jedzeniem, radością, uwielbieniem, dobrą opinią wśród niewierzących i wzrostem liczebnym, wersety 46-47. 1 Koryntian 12:14-31. W zbawieniu Duch Święty jednoczy wszystkich wierzących z Chrystusem i ze sobą nawzajem.

Duch Święty czyni nas częścią ciała Chrystusa, 1 Koryntian 12:12 i 13. Oznacza to, że my, wraz z innymi chrześcijanami, wszystkimi innymi chrześcijanami, należymy do Chrystusa i do siebie nawzajem. Wszyscy jesteśmy członkami ciała Chrystusa, 1 Koryntian 12:14.

Dlatego mniej widoczni członkowie kościoła są tak samo częścią ciała Chrystusa, jak widoczni, wersety 15 i 16. Nawet jeśli niepozorni nie uważają, że należą do Chrystusa, to nadal należą, ponieważ ciało potrzebuje wkładu każdego członka, werset 17.

Paweł przedstawia kluczową zasadę boskiego projektu, cytuję, 1 Koryntian 12:18. Ale tak jak jest, Bóg ułożył członki w ciele, każdy z nich tak, jak wybrał. Zwróciwszy się do tych, którzy uważają, że są nieważni, Paweł zwraca się do tych, którzy przeceniają swoje znaczenie. Niezależnie od tego, co myślą, każdy członek ciała Chrystusa potrzebuje innych członków, 1 Koryntian 12:21-24.

Rzeczywiście, Bóg nakazał ciału, aby nie było rozłamu, aby nie było rozłamu w ciele, werset 25, i aby członki miały tę samą troskę o siebie nawzajem. Bóg chce, aby członkowie kościoła wchodzili w cierpienie innych i radowali się, gdy inni członkowie są czczeni, werset 26, ponieważ gdy tak się dzieje, gdy inni cierpią, cierpią, ponieważ są częścią tego samego ciała. Jeśli uderzysz się młotkiem w palec, całe ciało boli.

A jeśli dostaniesz nagrodę i weźmiesz ją rękoma, twoje stópki też biorą udział i idziesz odebrać nagrodę. O mój Boże. To znaczy, Biblia nie tylko mówi o kościele jako o organizacji z liderami i dyscypliną i tak dalej, ale jako o organizmie, jako żywej istocie, ciele Chrystusa na ziemi.

Paweł powtarza, że kościół jest ciałem Chrystusa, a indywidualnie jego członkami, werset 27. Uporządkowuje dary według ważności i namawia Koryntian, aby szukali ich w świetle tego uporządkowania. Najwyraźniej apostołowie, prorocy i nauczyciele są najważniejsi, a języki są najmniej ważne werset 28.

Następnie w wersetach 29 i 30 Paweł podkreśla i cytuje fakt, że żaden dar nie jest wspólny dla wszystkich wierzących, jak stwierdzono w wersecie 18. Przepraszam, to cytuję, a nie werset 18. Przypis 18.

To cytuję z mojego ulubionego komentarza do 1 Koryntian, Ciampa i Rosner, *The First Letter to the Corinthians*, strona 609. Chcę podkreślić ten punkt, ponieważ dobrzy bracia i siostry są zdezorientowani. W 1 Koryntian 12:12, tak jak ciało jest jedno, tak i ciało ludzkie ma wiele członków, a wszystkie członki ciała, chociaż wiele jest jednym ciałem, tak jest i z Chrystusem.

Bo w jednym duchu wszyscy zostaliśmy ochrzczeni w jedno ciało. Żydzi czy Grecy, niewolnicy i wolni, i wszyscy zostaliśmy napojeni jednym duchem. Każdy wierzący w Chrystusa jest ochrzczony w ciało Chrystusa.

A potem, pod koniec tego samego rozdziału, mówi, że wszyscy są apostołami, wszyscy są prorokami itd. Technicznie rzecz biorąc, mówi, że nie wszyscy są apostołami, prawda? Nie wszyscy są prorokami, prawda? Jeśli to zrobię, czy nie będą mówić językami? Nie wszyscy interpretują, prawda? Nie jest dorozumiane w każdej odpowiedzi. W każdej odpowiedzi grecka partykuła *may* jest używana, aby oczekiwać negatywnej odpowiedzi.

Tak więc wszyscy wierzący są ochrzczeni w ciele Chrystusa i wszyscy mają chrzest duchowy. Ale nie ma jednego daru, który każdy ma. Tak więc twierdzenie, że jeden dar musi być uniwersalny, jest po prostu niepoprawne.

Wszyscy wierzący są ochrzczeni w ciele Chrystusa, ale nie ma czegoś takiego jak jeden dar, który każdy ma. To jest boski plan, że będziemy potrzebować siebie nawzajem. Nie wszyscy mówią językami.

Mówienie językami nie jest dowodem na to, że zostałem ochrzczony w Chrystusie. Mówię z miłością w sercu do braci i siostr, którzy uważają, że tak jest. Jest więc błędem nauczać, że posiadanie jakiegoś szczególnego daru duchowego, nie tylko języków, jest niezbędne do zbawienia.

To jest inna ewangelia. To jest jedność pentekostalizmu. Musisz mówić językami jako dowód otrzymania Ducha Świętego dla zbawienia, to jest inna ewangelia.

Ale na szczęście, pobożni wierzący w Assemblies of God i ogólnoświatowy Pentekostalizm, to nie jest jednościowy Pentekostalizm. Tego nie naucza. Jesteśmy za to wdzięczni.

Ale jeśli uczą cię, że mówienie językami jest niezbędne do wzmocnienia i służby, to również jest błąd i muszę to wskazać jako chrześcijański teolog oddany biblijnej egzegezie. Paweł zostawia najlepsze na koniec, kiedy obiecuje pokazać swoim czytelnikom jeszcze lepszą drogę, werset 31. Pokażę ci doskonałą drogę, ESV.

Taka jest droga miłości. Poświęca on następny rozdział temu tematowi, który wzmacnia jego argumentację, przedstawiając sposób, w jaki wierzący mają odnosić się do siebie nawzajem w ciele Chrystusa, z miłością, którą nakazuje Stary Testament i którą Chrystus okazuje słowem i czynem.

Zobacz Księgę Kapłańską 19:18. Chcę iść z pamięci, ale nie chcę podawać złych informacji. Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego. Tak myślałem.

Chcę po prostu być ostrożny. I jak powiedział Jezus, miłujcie się wzajemnie, jak Ja was umiłowalem. Jana 13:34. Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowalem; i wy także macie się miłować wzajemnie.

List do Efezjan 2:11-22. Ostatni z naszych obrazków. I ten fragment również zasługuje na przeczytanie. Pisząc do wierzących w większości pogan, chcę wam przypomnieć, że Stary Testament mówi: Pamiętajcie zatem, że wy, poganie w ciele, zwani nieobrzezaniem przez to, co nazywa się obrzezaniem, które jest dokonywane ręką na ciele, pamiętajcie, że wy w owym czasie, w owym czasie byliście odłączeni od Chrystusa.

To ich wielki problem. Odłączeni od Wspólnoty Izraela i obcy przymierzom obietnicy, nie mający żadnej nadziei i bez Boga na świecie. To okropne położenie.

Ale teraz w Chrystusie Jezusie wy, którzy niegdyś byliście daleko, staliście się bliscy przez krew Chrystusa, bo On sam jest naszym pokojem, który uczynił nas dwojgą jednością i zburzył w swoim ciele rozdzielający mur wrogości. Znosząc prawo przykazań wyrażone w przepisach, aby stworzyć w sobie jednego nowego człowieka na miejsce dwóch, czyniąc pokój, i aby nas obu pojednać z Bogiem w jednym ciele przez krzyż, przez co zgładził wrogość.

A On przyszedł i głosił pokój wam, którzy byliście daleko, i pokój tym, którzy byli blisko. Albowiem przez jednego Ducha, przepraszam, bo przez Niego, jedni i drudzy mamy dostęp w jednym Duchu do Ojca. A zatem nie jesteście już obcymi i przybyszami, ale jesteście współobywatelami świętych i domownikami Boga, zbudowani na fundamencie apostołów i proroków, gdzie kamieniem węgielnym jest sam Jezus Chrystus, w którym cała budowla, zespolona, rośnie na świętą świątynię w Panu.

W Nim również wy jesteście budowani razem na mieszkanie dla Boga przez Ducha. Paweł zwraca się do pogan i przypomina im o ich sytuacji, zanim poznali Chrystusa. Byli, cytuję, bez oddzielenia, oddzieleni bez Chrystusa.

Byli oddzieleni od Chrystusa bez nadziei i bez Boga na świecie, Efezjan 2:12. Ale teraz Bóg łączy ich z Chrystusem i nie są już daleko od Boga, ale blisko Niego przez krew Chrystusa, Jego odkupieńczą śmierć na krzyżu, werset 13. Przed zbawieniem nasze grzechy oddzieliły nas od Boga w Jego miłości, ale On podjął inicjatywę i posłał swojego syna jako budowniczego pokoju. Śmierć i zmartwychwstanie Jezusa uczyniły pokój między Bogiem a nami i między nami a Bogiem.

Jego dzieło pojednania zjednoczyło również wierzących Żydów i pogan, czyniąc z nas jednego nowego człowieka z dwóch, co zaowocowało pokojem, wersety 14 i 15. Dzięki dziełu Chrystusa, pośrednika, Żydzi i poganie, którzy ufają mu jako Panu i

Zbawicielowi, mają pokój z Bogiem, werset 17. Oboje stają się częścią kościoła Chrystusa i uzyskują relację z Trójcą.

Przez Chrystusa obie grupy wchodzi do obecności Boga, Ojca w jednym duchu, werset 18. W wyniku pojednawczej śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, wierzący poganie nie są na zewnątrz, patrząc do środka. Raczej są współobywatelami królestwa Bożego i należą do kościoła, ludu Bożego.

Rzeczywiście, są to werset 19, członkowie domu Bożego. Następnie Paweł rozszerza kościół, używając obrazów domu i świątyni. Bóg włącza wierzących pogan do swojej rodziny i czyni ich częścią swojego domu.

Ten dom, który okazuje się być świątynią, w której mieszka Bóg, jest zbudowany na fundamencie z kamieniem węgielnym. Tym fundamentem są apostołowie i prorocy Nowego Testamentu, którzy głoszą ewangelię poganom. Kamieniem węgielnym, najważniejszą częścią budynku, jest sam Chrystus Jezus, werset 20.

Kościół jest zatem zbudowany na Jezusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym oraz jego apostołach i prorokach, którzy niosą jego przesłanie. Następnie przechodzimy do rozważenia biblijnych obrazów kościoła. Przegląd.

Biblia przedstawia kościół w wielu obrazach lub obrazach, wielu metaforach lub motywach. Rozważymy niektóre z najważniejszych. Jesteśmy ciałem Chrystusa, oblubienicą Chrystusa, świątynią Ducha Świętego, nową ludzkością, rodziną Boga, ludem Boga.

Jesteśmy ciałem Chrystusa. Paweł naucza, że kościół jest ciałem Chrystusa. Ten obraz wychwala Chrystusa jako wybitnego.

Kolosan 1:18, jest również głową swojego ciała, kościoła, Kolosan 1:18. Jako głowa ciała, Chrystus jest źródłem życia kościoła. Jest początkiem, pierworodnym z umarłych, werset 18. Zmartwychwstały, inauguruje nowe stworzenie i daje życie wieczne.

Nowe niebo i ziemia czekają na swoją pełnię, ale śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa zapoczątkowały nowe stworzenie teraz, abyśmy mieli życie wieczne teraz w śmiertelnych ciałach, podczas gdy czekamy na nasze nieśmiertelne ciała, Rzymian 8:10-11. Jego zwierzchnictwo oznacza również, że jest on ostatecznym autorytetem kościoła, Kolosan 2:19. Któremu musimy być posłuszni, któremu musimy być posłuszni na świecie. Duch Święty łączy nas z Chrystusem i ze sobą nawzajem w jednym ciele, jak widzieliśmy w 1 Koryntian 12:13. Chrystus jest głową ciała. Jesteśmy jego członkami, 1 Koryntian 12:27. Chrystus jest zjednoczony z kościołem, ale odrębny. On zawsze jest głową, a my zawsze jesteśmy ciałem.

Obraz ciała przekazuje relację wierzących do członków, nie tylko do Chrystusa, ich głowy, Rzymian 12:6-8, ale także do siebie nawzajem, jak właśnie zobaczyliśmy w 1 Koryntian 12:14-27. Tak jak nasze członki ciała należą do nas, tak i my należymy do Chrystusa. A na mocy naszej jedności z Nim należymy do siebie nawzajem i jesteśmy od siebie wzajemnie zależni. Chrystus pragnie, cytuję, aby nie było rozłamu w ciele, ale aby członkowie mieli tę samą troskę o siebie nawzajem, 1 Koryntian 12:25. Bóg powierza dzieło kościoła Chrystusa jemu i jego ludowi.

Przywódcy Kościoła mają szkolić członków, aby angażowali się w posługę, aby budować ciało Chrystusa, Efezjan 4:12. Chrystus dostarcza bodźca do wzrostu, ale zarówno głowa ciała, jak i jego członkowie są aktywni w rozwoju ciała, wersety Efezjan 4:15-16. Obraz ciała jest dynamiczny, ponieważ ciało rośnie i dojrzewa, Efezjan 4:19, Kolosan 2:19, ponieważ działa jako instrument Chrystusa w świecie. Biblijne obrazy kościoła to oblubienica Chrystusa. Paweł przedstawia kościół jako oblubienicę Chrystusa.

Używa tego najbardziej intymnego obrazu zjednoczenia z Chrystusem, aby nauczać, że jesteśmy duchowo poślubieni Chrystusowi. Ten obraz jest pełen Bożej łaski, ponieważ Chrystus inicjuje małżeństwo, ofiarowując siebie w śmierci za swoją oblubienicę, kościół, który jest przedmiotem jego miłości i opieki, Efezjan 5:25. Ten obraz podkreśla Bożą łaskę i suwerenność, ale nie pomija naszej odpowiedzialności. Paweł mówi jako ten, który obiecał Koryntianom małżeństwo z jednym mężem, nawet Chrystusem, 2 Koryntian 11:2. Paweł ma na celu przedstawienie Koryntian w czystości Jezusowi, gdy przyjdzie ponownie.

Z pobożną zazdrością Paweł obawia się, aby jego czytelnicy, Paweł obawia się, aby jego czytelnicy, cytuję, nie zostali zwiedzeni od szczerego i czystego oddania Chrystusowi do duchowego cudzołóstwa, 2 Koryntian 11:3. Zamiast tego, jak oblubienica poddaje się swojemu kochającemu mężowi wyłącznie w małżeństwie, tak kościół musi podporządkować się Chrystusowi, swojemu kochającemu mężowi, Efezjan 5:23-24. Jan również buduje na starotestamentowym obrazie ludu Bożego ozdabiającego się jako oblubienica dla swojego męża, Izajasza 61:10. Jan przedstawia wypełnienie przymierzowych obietnic Boga o uczuciu dla swoich świętych. Jan głosi, Rozkoszuj się w niebie wspinałym oczekiwaniem na wesele Chrystusa i jego kościoła, poprzedzone radosną ucztą weselną. Cieszymy się, radujmy i oddajmy mu chwałę, ponieważ nadeszły zaślubiny Baranka, a jego oblubienica przygotowała się.

Błogosławieni, którzy są zaproszeni na ucztę weselną Baranka, Objawienie 19:7-9. Jan interpretuje obraz weselny z 19:6-8 w kategoriach ostatecznego zjednoczenia Chrystusa z Jego kościołem: cytuję, Widziałem też miasto święte, nowe Jeruzalem, zstępujące z nieba od Boga, przygotowane jak oblubienica zdobna dla swego męża. I usłyszałem donośny głos z tronu: Oto przybytek Boga z ludźmi i zamieszka z nimi. I będą oni Jego ludem, a On sam będzie z nimi i będzie ich Bogiem, Objawienie 21:2-3. Jesteśmy ciałem Chrystusa, oblubienicą Chrystusa.

Jesteśmy świątynią Ducha Świętego. Paweł przedstawia kościół, lud Boży, jako świątynię. Na tle wspaniałej świątyni Salomona śmiało nazywa chrześcijan, cytując, świątynią Boga.

Jesteście świątynią Boga, 1 Koryntian 3:16 i 17. Paweł naucza, że duch zajmuje miejsce boga lub bogini w grecko-rzymskiej świątyni. W rzeczywistości w fragmentach traktujących kościół jako świątynię, w tym 1 Koryntian 6:19 i 20, 2 Koryntian 6:16, Efezjan 2:19-22.

W fragmentach traktujących kościół jako świątynię, 1 Koryntian 6:19-20, 2 Koryntian 6:16, Efezjan 2:19-22. Paweł mówi, że to obecność Boga sprawia, że kościół jest kościołem. Ta świątynia ludu Bożego jest dynamiczna i organiczna, budynek rozwijający się w świątynię na naszych oczach, wersety 21 i 22.

Paweł potwierdza, że Bóg mieszka w swoim ludzie indywidualnie, ale kładzie nacisk na Jego mieszkanie w nich jako w świątyni Boga. W Chrystusie jesteśmy świątynią Boga żywego, czcząc Trójjedynego Boga, Efezjan 2:18. Piotr również przedstawia kościół jako świątynię, żywą świątynię z Chrystusem jako żywym kamieniem, 1 Piotra 2:4, przypominając odniesienie Jezusa do siebie jako do kamienia węgielnego.

Porównaj Psalm 118:52 w Ewangelii Mateusza 21:42. Jezus nazwał siebie kamieniem węgielnym, najważniejszym kamieniem, który budowniczowie odrzucili w swojej krytyce żydowskich przywódców, którzy się o niego potykali. Psalm 118:22 w Ewangelii Mateusza 21:42. Piotr przedstawia Chrystusa jako kamień węgielny, który zbawia tych, którzy wierzą i osądza tych, którzy go odrzucają. 1 Piotra 2:6 do 8. Piotr przedstawia zmartwychwstałego Chrystusa jako żywy kamień, werset 4. Żyje ze śmierci i jest źródłem wiecznego życia duchowego dla swojego ludu.

1 Piotra 1:3, 1:23. Piotr rozszerza swoje kamienne wyobrażenie, aby objąć lud Boży. Jako wierzący w Chrystusa, żywy kamień, sami jesteśmy żywymi kamieniami, czerpiąc z niego życie duchowe. 1 Piotra 2:4 i 5. Bóg używa tych kamieni do budowy budynku, duchowego domu, jak nazywa go Piotr, gdzie służymy jako wierzący kapłani, aby składać duchowe ofiary akceptowalne dla Boga przez Jezusa Chrystusa.

Wiersz 5. Piotr przedstawia zatem kościół jako organizm. Żyjemy zmartwychwstałym życiem Jezusa. Poprzez zjednoczenie z Chrystusem Bóg dał nam nowe narodzenie do żywej nadziei.

Błogosławiony niech będzie Bóg i Ojciec naszego Pana Jezusa Chrystusa, który sprawił, że narodziliśmy się na nowo do żywej nadziei przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa z martwych. 1 Piotra 1:3. A Bóg kształtuje nas jako kościół, żywą świątynię, w której Bóg jest czczony. Jesteśmy nową ludzkością.

Kościół jest również nową ludzkością. Chrystus jest nowym Adamem, a Boże pojednanie Żydów i pogan w nim jest stworzeniem nowej ludzkości. Chrystus, nasz pokój, usuwa wrogość między Żydami i poganami, a Bóg tworzy jedną nową ludzkość z dwóch podzielonych ludów.

Paweł używa nowego języka stworzenia, aby opisać kościół jako żywy pokaz tego, czym ludzkość ma być. Efezjan 2:13 do 16. Chociaż został stworzony na obraz Boga, Adam nie pokazuje Boga kosmosowi, a Izrael, również obraz Boga, czyni to samo.

Ale Chrystus przychodzi jako nowy Adam i doskonały obraz Boga, odnosząc sukces tam, gdzie oni zawiedli. Przez swoją śmierć i zmartwychwstanie, odtwarza lud na ten sam obraz. Przez zjednoczenie z Chrystusem, kościół jest teraz obrazem Boga.

Jesteśmy jednym nowym ludem, nową ludzkością, powołaną do ukazania Boga światu. Efezjan 2:15, Efezjan 4:13 i 24. Efezjan 2:15, Efezjan 4:13 i 24.

Kościół jest już nową ludzkością. Efezjan 2:14 do 18. Lecz osiągnąć... to osiągnąć dojrzałą ludzkość.

Efezjan 4:13. Dzieje się tak, ponieważ wieczny cel Boga dotyczący kosmicznego pojednania nie został jeszcze w pełni zrealizowany. Grzech i niesprawiedliwość nadal występują. Jednak Bóg doprowadzi do nowego stworzenia.

Co uderzające, nowe stworzenie Boga już trwa w kościele. Kościół jest pierwszym owocem ostatecznego nowego stworzenia, które dopiero nadejdzie. Jesteśmy zarówno autentyczną rzeczywistością nowego stworzenia, jak i przedsmakiem tego, co nadejdzie.

Tak więc kościół jest nową ludzkością. Przebłysek tego, jak rzeczy powinny być i przebłysek tego, jak ostatecznie będzie wyglądał kosmos. Jesteśmy rodziną Boga.

Z racji, gdy kontynuujemy nasze spojrzenie, nasz wgląd w biblijne obrazy kościoła, nowotestamentowe obrazy kościoła, jesteśmy rodziną Boga. Z racji naszego adopcji w Chrystusie jesteśmy również rodziną Boga. Przed adopcją byliśmy dziećmi diabła i niewolnikami grzechu.

Galacjan 4:3, 1 Jana 3:10. Ale nasz łaskawy Bóg nas zbawił i dał nam nową tożsamość jako swoich dzieci, jak chwala Jan. Cytat, zobacz, jaką miłość okazał nam Ojciec, że zostaliśmy nazwani dziećmi Bożymi. 1 Jana 3:1. Dzieje się tak, ponieważ Bóg posłał swego syna, zrodzonego z kobiety, zrodzonego pod prawem, aby wykupić tych, którzy byli pod prawem, abyśmy mogli otrzymać adopcję za synów.

Galacjan 4:4 i 5. Chrystus umiera jako nasz zastępca, stając się przekleństwem za nas w swojej przeklętej śmierci na krzyżu, aby odkupić nas od przekleństwa prawa.

Galacjan 3:13. Chrystus odkupił nas od przekleństwa prawa, stając się przekleństwem za nas. Teraz jesteśmy dziedzicami Boga i współdziedzicami z Chrystusem.

Rzymian 8:15 i 17. Zobacz także Galacjan 4:6 i 7. Odziedziczymy samego Boga i nowe niebiosy i nową ziemię. 1 Koryntian 3:21 do 23.

Objawienie 21:3. Już to czytałem. To jest często pomijane. 1 Koryntian 3 naucza.

Cóż, zobaczysz, czego naucza. Wszystko należy do wierzących. Paweł mówi, dlaczego kłóćcie się i walczyście o różne frakcje w kościele w Koryncie? To absurd.

Paweł i Piotr należą do Chrystusa. Są nikim. Pan zna myśli mądrych.

1 Koryntian 3:20. Że są one daremne. Niechaj się nikt nie chlubi ludźmi, bo wszystko jest wasze.

Wiersz 22 z 1 Koryntian 3. Wszystko jest wasze, czy to Paweł, czy Apollos, czy Kefas, to jest Piotr, czy świat, czy świat, czy życie, czy śmierć, czy teraźniejszość, czy przyszłość. Wszystko jest wasze, a wy jesteście Chrystusowi, a Chrystus jest Boży. Świat jest nasz.

Teraz jest to w formie obietnicy, ale pewnego dnia, będziemy; nowe niebiosy i nowa ziemia będą należeć do ludu Bożego, podobnie jak Trójca. Trójca należy do nas już na mocy zjednoczenia z Chrystusem, które jest zjednoczeniem z Trójcą, ale będzie to zewnętrznie pokazane i uczynione znanym jak nigdy dotąd. Nasza adopcja w Chrystusie na stałe łączy nas z Bogiem i łączy nas ze sobą jako rodzinę Boga.

Jakub naucza, że kościół jest duchową rodziną. To wspólnota relacji rodzinnych, w której miłość, prawda i służba mają charakteryzować jej członków, Jakub 1:18 do 27. Użycie przez Jakuba braci i siostr od 1:2 do 5:19 w jego liście przedstawia kościół jako rodzinę, w której ludzie kochają się nawzajem, są ze sobą związani, a ta rodzina zbiera się, aby wzajemnie się zachęcać do naśladowania Chrystusa, co obejmuje nauczanie prawdy, życie w świętości i posługę ubogim.

Ostatni obraz ludu Bożego to my, lud Boży. Bóg zawiera przymierze z Abrahamem i jego potomkami, aby być ich Bogiem, Księga Rodzaju 17:7. Będę twoim Bogiem i Bogiem twoich potomków po tobie, twoim potomstwem po tobie. Ponieważ Bóg wykupuje Izraelitów z niewoli egipskiej, należą do niego.

On przyrzeka się im i uznaje ich za swoich, Księga Kapłańska 26:12. Bóg obiecuje, że w nowym przymierzu będzie ich Bogiem, a oni będą Jego ludem, Księga Jeremiasza 31:33. Nowy Testament stosuje obietnice nowego przymierza Boga do kościoła, ludu Bożego, List do Hebrajczyków 8:10.

Izrael był winnicą Pana, Izajasz 5:1 do 7. Kościół pozostaje w Jezusie, prawdziwym krzewie winnym, Jan 15, 1 do 8. Izrael był świątynią. Izrael miał świątynię. Kościół jest świątynią Boga, 1 Koryntian 3:16.

Piotr odnosi starotestamentowe opisy Izraela do kościoła, jak widzieliśmy. Byliście wybranym ludem, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem na jego własność. Kiedyś nie byliście ludem, teraz jesteście ludem Boga.

Nie dostąpiliście miłosierdzia, ale teraz dostąpiliście miłosierdzia, 1 Piotra 2:9 i 10. Istnieje zatem ciągłość między wierzącymi Izraelitami a kościołem, ale nie jest to absolutna tożsamość. Ponieważ Paweł naucza, że nadal istnieje przyszłość dla etnicznych Żydów, to znaczy, że etniczni Żydzi mają znaleźć tych potomków krwi Abrahama, Rzymian 11:25 do 32.

Zostaną przyprowadzeni do Chrystusa i staną się częścią Jego kościoła. Bóg podejmuje łaskawą inicjatywę w wybieraniu, ratowaniu, zachowywaniu i doskonaleniu swojego ludu. Wybiera nas do zbawienia niezależnie od naszych uczynków, 2 Tymoteusza 1:9 i 10.

Opiera się na Jego celu i Jego łasce, którą nam dał. Opiera się na Jego celu i łasce, którą nam dał, 1 Piotra 1:10. Dał nam swoją łaskę przed wiecznymi wiekami.

Bóg zbawia nas, dając Chrystusa, aby umarł i zmartwychwstał za nas, Jana 10:14 do 18. On podtrzymuje nas w swojej miłości, Rzymian 8:35 do 39. Na koniec przedstawi sobie kościół w doskonałej świętości, Efezjan 5:27, bez skazy lub zmarszczki lub czegokolwiek innego, jakiegokolwiek innej skazy na swojej pięknej oblubienicy, świętej oblubienicy.

Kościół to zjednoczony lud Boży, a nie zbiór jednostek. Duch mieszka w ludziach Bożych indywidualnie, 1 Koryntian 6:19 i 20, i zbiorowo, 1 Koryntian 3:16, 17. Duch daje nam dary duchowe, jak chce, 1 Koryntian 12:11.

On daje nam moc, abyśmy żyli dla Boga i szerzyli ewangelię, Dzieje Apostolskie 1:8, 2 Koryntian 12:9, Efezjan 6:10. Bóg daje nam moc, duch czyni, abyśmy żyli dla Boga i szerzyli ewangelię, Dzieje Apostolskie 1:8, 2 Koryntian 12:9, Efezjan 6:10. Bóg prowadzi nas do wielbienia Go i służenia Mu w misji.

Na końcu będziemy Jego ludem, a sam Bóg będzie z nami i będzie naszym Bogiem. Zamknij cytaty, Objawienie 21:3. Tylko tutaj Bóg używa liczby mnogiej ludów, podkreślając, że różnorodność etniczna będzie charakteryzować nas jako Jego ostateczny lud. Tak kończy się nasz wykład na temat fragmentów Nowego Testamentu o kościele.

W naszym następnym wykładzie zajmiemy się ludem Bożym w Starym Testamencie.

To dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat Doctrines of the Church and Last Things. To jest sesja 2, Key Passages and Pictures of the Church.